

Phần 13

Chương 49

“**K**hông có thời gian à? Vậy thì thôi, dù sao...” Thành Hạ nói còn chưa dứt lời liền bị Giang Nam Đồng cắt đứt, mặt anh còn không được tự nhiên.

“Thời gian thì có, nhưng...”

“Nhưng cái gì? Không muốn thì thôi, em sẽ không ép anh!” Thành Hạ trợn to hai mắt, có chút tủi thân.

“Nhưng trong kế hoạch của anh, cầu hôn không phải như thế.” Giang Nam Đồng nói xong thì nắm tay Thành Hạ: “Hạ Hạ, em cầu hôn mà một chút lãng mạn cũng chẳng có.”

Ha ha, người nào cầu hôn với anh đây... Nhất định là cô hoa mắt rồi, tự nhiên lại thấy trong đôi mắt của Giang Nam Đồng chợt lấp lánh đến vậy.

“Vậy...”

“Đợi một lát!” Mẹ Giang Nam Đồng nói, sau đó lấy tốc độ như lốc xoáy vọt vào trong phòng, chưa đầy hai phút đã quay ra, cầm trong tay một cái hộp nhỏ “bộp” một cái để xuống trước mặt Giang Nam Đồng.

Cái hộp kia chính xác là hộp nhẫn! Quét mắt một vòng, sắc mặt của Hà Tùng ở đối diện khẽ thay đổi, môi mím lại rồi đứng lên có chút buồn bã.

Giang Nam Đồng nhìn chiếc hộp nhỏ đó, mẹ anh không có việc gì lại mở cửa đi ra ngoài, lúc trở vào thì ôm rất nhiều loại hoa rồi kêu ba của Giang Nam Đồng vào phòng, lại quay ra, mang theo mấy sợi ruy băng đã sử dụng để bó hoa.

Được rồi, Thành Hạ thừa nhận cô đã bị cha mẹ của Giang Nam Đồng ‘càn quét với tốc độ của gió’ làm cho mất hồn. Cô bị một bó hoa to với nhiều màu sắc khác nhau đưa đến trước mặt nhắc nhở phải tỉnh hồn lại, hoảng sợ thấy Giang Nam Đồng cúi đầu trước mặt cô, sao tự nhiên lại quỳ xuống đất làm gì...

“Tiểu thư Thành Hạ, anh có chuyện rất nghiêm túc muốn hỏi em.” Giang Nam Đồng nói.

“Xin mời.” Thành Hạ đáp.

“Ngày hôm qua, anh đã giới thiệu xi măng 5201314 của Giang thị với em, rốt cuộc em có muốn đặt hàng để sử dụng trong 70 năm tới không?” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ chìa tay ra: “Được, hãy lấy ‘GIẤY CHỨNG NHẬN KIỂM ĐỊNH CHẤT LƯỢNG’ ra cho em xem trước đã!”

Tự nhiên tay bị cầm, ba mẹ ‘đào kếp’ ở bên cạnh lập tức lấy nhẫn đưa cho Giang Nam Đồng, anh cầm chiếc nhẫn cẩn thận đeo vào ngón áp út của Thành Hạ: “Em thấy rõ rồi chứ, đây chính xác là bạch kim, tuyệt không giả đâu!”

Viên đá đính trên đó quả thực rất to! Đưa lên trước mặt nhìn, thật là lấp lánh, lấp lánh như châu báu của hãng vàng bạc Đông Sâm Đài Loan của nhà họ Hầu vậy, ánh sáng lấp lánh tỏa ra như kiêu quảng cáo dầu gội Diệp Đồng.

“Có GIẤY BẢO HÀNH không?” Thành Hạ hỏi.

“Khuôn mặt chân thực và tình cảm chân thành, nồng nàn của anh không thể thay thế sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

Thành Hạ lắc đầu một cái.

“VẬY HẠ HẠ Ạ, nếu con chưa tin nó, thì con coi hai người già chúng ta đây làm giấy bảo hành được không?” Mẹ Giang Nam Đồng hỏi.

Ôi, có phải là quá cao giá rồi không!?

“Nhu thế thì quá ừy khuất cho bác và bác trai ạ!” Thành Hạ nói.

“Không sao cả, không ừy khuất.” Mẹ Giang Nam Đồng vui mừng ôm lấy cô: “Hạ Hạ ạ, căn hộ ‘đầu voi đuôi chuột’ nhà ta giao cho con đi, con xem con cứ bỏ thiết kế của chủ cũ xây dựng lại hay làm gì, thì con cứ tùy ý!”

“Chúc mừng, Nam Đồng! Chúc mừng, Thành Hạ!” Hà Tùng nói.

“Cám ơn!” Thành Hạ nói, nhìn khuôn mặt gượng cười của Hà Tùng này trong lòng Thành Hạ đột nhiên hốt hoảng, đại khái hình như mới vừa rồi là cô bán đứng chính mình.

Bán rồi ư...

Bởi vì màn cầu hôn ngoài sức tưởng tượng này làm cho tất cả mọi người đều no rồi, mẹ Giang Nam Đồng nói lát nữa dẫn Thành Hạ đi mua quà tặng, còn thúc giục ngày mai nhanh đi đăng ký để lấy Giấy đăng ký kết hôn về, Giang Nam Đồng ở bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở: Hạ Hạ vẫn chưa tới tuổi kết hôn.

“Hả?” Đang kéo tay Thành Hạ vui vẻ nói chuyện, “mẹ chồng” kinh ngạc.

“Tuổi trẻ, không nhất định phải có Giấy đăng ký kết hôn mới có thể ở cùng nhau.” Ba của Giang Nam Đồng nói.

Ai? Ai muốn ở chung với con trai của người ấy nhi...

“Hạ Hạ sang năm là đủ tuổi rồi, cũng vừa tốt nghiệp.” Giang Nam Đồng nói.

Không dễ dàng để chấm dứt đề tài này, trong thời gian này thì Hà Tùng đã thay đồ để ra ngoài đi dạo phố.

Tán gẫu, hàn huyên tới tận bữa tối, Giang Nam Đồng nhìn ra cô không được tự nhiên liền vội vàng tìm cơ đưa cô đi. Thật ra thì, khi vừa bước ra công là Thành Hạ đã muốn lấy chiếc nhẫn bảo thạch sáng lấp lánh này trả lại, nhưng mẹ

Giang Nam Đồng căn bản là không cho cô có cơ hội mở miệng, mãi cho đến khi cô được nhét vào bên ghế lái phụ mới cho cô mở miệng nói một câu: “Hẹn gặp lại, bác trai bác gái.”

Lái xe ra khỏi ngõ, rớt cuộc Thành Hạ thở dốc một hơi thật to, đưa tay lên trước mắt nhìn kỹ: “Thật to, thật lấp lánh!” rồi tựa lưng vào ghế ngồi cảm khái.

Một bàn tay phải đưa qua trước mặt cô lắc lắc: “Trụi lủi, chẳng có gì cả.”

“Vậy cho anh đeo cái này đi, trở về anh giúp em trả lại cho mẹ anh đi, quá quý, em không muốn.” Thành Hạ nói.

“Vậy em tháo xuống thử xem.” Giang Nam Đồng nói.

Tháo, mình lại tháo, mà không tháo ra được...

“Tháo không được phải không, đây là chiếc nhẫn gia truyền hơn 100 năm của Giang gia, mỗi đời chỉ truyền cho người con dâu cưới về đầu tiên thôi, cho nên có linh tính, có thể phân biệt được có phải là cô dâu chân chính của Giang gia hay không.” Giang Nam Đồng nói.

“Oa, vậy nửa đêm sẽ có một ông cụ râu bạc hiện ra phải không?” Thành Hạ hỏi, cô vẫn cảm thấy đồ cổ đều có linh khí, thứ đeo trên tay này nếu như thực sự là mấy trăm năm tuổi thì đúng là hiện vật văn hóa khảo cổ quý giá tám đời, chẳng lẽ có từ trường với cô thật sao?

“Không có ông cụ râu bạc, mà có bà cụ tóc bạc.” Giang Nam Đồng nói.

Xe dừng lại ở ven đường, phía trước là một bảng chỉ dẫn đường. Thành Hạ nhìn Giang Nam Đồng: “Sao thế? Không phải là ở chỗ này nhà anh cũng có bất động sản đấy chứ?”

Đây không phải là khu biệt thự cao cấp, đây là khu CBD nổi tiếng của thành phố S.

“Rẽ bên trái hay là bên phải đây?” Giang Nam Đồng hỏi.

Ha, bên phải thì về căn hộ mới, bên trái là trở về trường.

“Đi về phía bên phải rồi quẹo trái, lên đường!” Thành Hạ nói, liếc nhìn Giang Nam Đồng: “Lát nữa anh về căn hộ mới hay là về nhà ba mẹ anh?”

“Ở căn hộ mới thì cô đơn, chẳng có ai nói chuyện cả.” Giọng Giang Nam Đồng hơi có vẻ buồn bã.

“À, thế thì về nhà ngủ là được rồi, người đầy nhà.” Thành Hạ nói.

“Không có người tri kỷ.” Giang Nam Đồng nói.

Đêm khuya mà nghe lời như thế thật là khiến người ta nổi da gà.

“Thiên tài đều cô đơn, cho nên anh một mình ở trong phòng mà hưởng thụ đi!” Thành Hạ nói, tiếp tục liếc mắt nhìn, còn muốn về căn nhà náo nhiệt tìm người tri kỷ nữa... hừ hừ.

“Vả lại, nếu ngày nào đó bỗng nhiên em nhớ anh, muốn đến trường thăm anh thì còn được chứ.” Thành Hạ nói, không biết có tính hay không quyền rũ...

“Nói rất có lý, có điều là, rốt cuộc bao giờ em mới có thể nhớ đến anh đây?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Đến lúc đó anh sẽ biết.” Thành Hạ trả lời.

Tới cổng trường, Giang Nam Đồng chọn góc cây tương đối tối dừng xe.

“Giang Nam Đồng, anh giúp em tháo chiếc nhẫn này ra đi, em sợ lúc nào đó không cẩn thận lại làm mất.” Thành Hạ nói.

“Sẽ không mất được.” Giang Nam Đồng nói, anh trai anh - nhà khoa học lãng tử, đã lắp thiết bị truy tìm to bằng cỡ hạt gạo ở trong đó.

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, mất thật thì làm thế nào?” Thành Hạ nói, có bán cô đi cũng không đền nổi, vì vậy vẫn cúi đầu loay hoay muốn tháo chiếc nhẫn ra.

“Đơn giản thôi, lấy thân báo đáp chứ sao.” Giang Nam Đồng nghiêng người qua, nắm được tay của cô: “Bây giờ, chúng ta phải bỏ sung nghi thức cho đầy đủ rồi.”

Vì vậy, gương mặt tuần tú của Giang Nam Đồng càng ngày càng to trước mắt Thành Hạ... Cánh tay của anh cũng choàng qua bả vai của cô ôm cô vào trong ngực...

Thành Hạ cảm thấy mạch máu của mình căng lên, cảm thấy trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm thấy Giang Nam Đồng không giống với thường ngày chỉ hôn lướt qua thôi đâu, mà răng môi quấn quít, đây chẳng lẽ chính là nụ hôn sâu trong truyền thuyết ư? Thật nha, da đầu đều có cảm giác tê tê như dòng điện chạy qua.

Nụ hôn này khiến Thành Hạ cảm thấy dài như một thế kỷ dài vậy, tới khi cô hít thở không nổi nữa thì Giang Nam Đồng mới lưu luyến buông cô ra.

“Giang Nam Đồng, trước kia anh học lặn à?” Mặc dù ba hôn bảy vía Thành Hạ tạm thời phiêu du, nhưng cô vẫn muốn hỏi một câu như vậy.

“Đúng vậy, sao em biết? Sau này, có lẽ em sẽ phải học cho tốt, về sau chúng ta sẽ tắm bể tình mãi mãi, không lên bờ nữa.” Giang Nam Đồng nói.

“Vậy nếu bơi không nổi nữa thì làm sao?” Thành Hạ hỏi, người này càng ngày càng buồn nôn.

“Anh sẽ vĩnh viễn là phao cứu sinh của em.” Giang Nam Đồng nói, âm thanh làm cho Thành Hạ một phen phải giật mình.

Thấy ‘phao cứu sinh’ lại muốn ‘trôi’ tới, Thành Hạ lập tức nói: “Phao cứu sinh, đi thẳng, GO!”

Đi thẳng về phòng, tay trái Thành Hạ dán chặt vào quần, trước khi vào phòng ngủ thì vọt vào toilet, mân mê mãi mà vẫn không tháo được ra, thờ dài, cái này sẽ không có ma lực thật chứ?

Được rồi, cầu cho Lâm Lâm còn chưa về, lấy chút xà bông thơm thử xem sao. Nhưng ai mà đoán được, vừa cầm xà bông thơm đi tới cửa phòng thì cửa phòng liền mở ra, Lâm Lâm kéo cô lại: “Sao? Căn biệt thự cực kỳ ấn tượng phải không? Các giáo sư hồi hương đủ khí thế chứ? Có bị coi thường trình độ học vấn thấp không vậy?”

Thành Hạ hí mắt: “Ah! Cậu đều biết rõ ràng ha! Vậy sao lại không nói cho tớ biết?”

Giọng Lâm Lâm nhỏ hơn một chút: “Chuyện này, Giang đẹp trai nói không muốn tạo áp lực cho cậu, cậu phải hiểu tấm chân tình mà bọn tớ đã che chở cậu.”

“Còn gạt tớ chuyện gì nữa không? Nói, nếu không... Hừ hừ, ah, nói một chút cái người thanh mai trúc mã ‘củ chuối’ đó coi.” Thành Hạ nói, hai cái tay làm hình quỷ đưa đến trước mặt Lâm Lâm.

A! A!! A!!!

“Chiếc nhẫn!”

“Một viên thật to!!”

“Trời!!!”

Thành Hạ vội rút tay về, lúc này biến thành Lâm Lâm ‘nhục hình bức cung’, màn “Cầu hôn” với hoa cỏ đại hỗn tạp làm Lâm Lâm cười thiếu chút nữa ngắt xiu, xong rồi hai người lại mân mê chiếc nhẫn đó, nhưng vẫn không tháo ra được, Lâm Lâm nói, nếu thật sự muốn tháo ra thì chỉ còn cách lấy kìm cắt liền bị Thành Hạ đánh cho một cái.

Vì không tháo được chiếc nhẫn ra, mãi cho đến thứ hai đi làm Thành Hạ còn không được tự nhiên lắm, tay trái luôn theo bản năng cuộn lên một chút, chỉ sợ người ta nhìn thấy chiếc nhẫn sáng loáng đó.

Chưa đi đến phòng làm việc đã bị chị gái ở Quầy tiếp tân kéo lại: “Em làm sao lại gặp Thái Thượng Hoàng ở giữa cầu thang vậy?”

Nếu em biết thì cũng không đi cầu thang đâu bà chị ạ.

“Chỉ là may mắn thôi.” Thật là tệ thôi.

Vào phòng làm việc, các anh em thấy cô lại khôi phục quần áo bình thường thì cũng hi hi ha ha chào hỏi với cô. Bởi vì sẽ phải nộp bản vẽ thiết kế ngay cho nên Thành Hạ đang chăm chú sửa trên máy vi tính, không ngại có người gọi cô: “Hạ Hạ, lấy cây thước ở bên cạnh em cho anh mượn dùng lát.”

Vì vậy mắt Thành Hạ cũng không rời khỏi màn hình, tay phải tiếp tục di con chuột, tay trái cầm cây thước đưa ra ngoài thả xuống.

“Lạch cạch.”

Quay đầu lại nhìn, bạn Lương Bích Đoàn đang thất thần, mắt thì nhìn chăm chăm ngón áp út tay trái của cô.

“Em gái, đồ chơi này giá không rẻ chứ?” Bạn Lương nói.

“Suyt!”

Bạn Lương gật đầu một cái, nhặt cây thước lên rồi đi.

Chương 50

Cuối cùng cũng tới buổi chiều, Thành Hạ cung kính mang bản vẽ thiết kế in ra đưa tới phòng làm việc của Trần Tiên Đình, Trần Tiên Đình chỉ nhìn lướt qua rồi bảo cô đi ra ngoài, đúng lúc buổi chiều phải tới Thành Thế để đưa bản vẽ đã phê duyệt, nên Thành Hạ cũng không hỏi gì mà vội vã đi.

Người tiếp đón cô lúc này vẫn là anh chàng lần trước, cô vẫn chưa gặp được người phụ trách tiếp đãi Hải Trí - Phó Giám đốc Chương đó, nhưng trước khi cô về, tiểu thư Chương từ trong phòng ném ra một câu: “Nói Trần Tiên Đình đừng quên cuộc họp hai ngày nữa đây.”

Giọng điệu này khiến cho người mới như Thành Hạ nghe xong trong lòng cũng bốc hỏa.

Đi thẳng về đến cổng công ty thì điện thoại đổ chuông, thì ra là Lương Bích Đoàn, giọng anh rất nhỏ: “Em gái, em về đến đâu rồi?”

“Về tới liền, sao vậy ạ?” Thành Hạ không tự chủ giọng cũng giảm thấp xuống.

“Thái Thượng Hoàng và Quốc mẫu giá lâm, đang xem bản vẽ thiết kế của bạn em, mấy người đang bị dạy dỗ.” Lương Bích Đoàn nói.

“Không thể nào chứ? Điều này cũng có thể để cho Thái Thượng Hoàng đại nhân phải thân chinh tới à? Chuyện này, nếu không thì em đi lòng vòng ở ngoài vài vòng đi?” Thành Hạ hỏi, tên Tưởng Lập Trình đó nhỏ mọn, có lẽ nhất định sẽ mượn cơ hội này mạnh mẽ sửa chữa cô, còn không bằng đi dạo ở ngoài thì tốt hơn: “A, đúng rồi, em nhớ ra rồi, em đến Viện thiết kế cái đã, lần trước không phải lấy nhầm bản vẽ rồi sao, em đi lấy.”

Vì vậy, Thành Hạ đi qua cổng công ty cực kỳ ngượng mà không đi vào lại nhảy lên xe tới Viện thiết kế. Một lát sau, đồng chí điều tra viên Lương Bích Đoàn lại bị cô gọi điện thoại tới, nói bảo đã qua, Thành Hạ lúc này mới yên tâm cầm bản vẽ về công ty, trên đường còn thuận tiện tạt qua siêu thị dưới tầng hầm bên cạnh Viện thiết kế mua một chiếc nhẫn.

Về công ty, ai mà đoán được, còn chưa đặt tài liệu lên ghế Trần Tiên Đình đã gọi số nội bộ tới, nói cô đến phòng làm việc của anh ta, Thành Hạ cảm thấy,

dù sao để cho Trần Tiên Đình mắng đôi câu cũng hơn bị Tưởng Lập Trình mắng, cái này coi như giải quyết việc chung, còn Tưởng Lập Trình đại khái sẽ lợi dụng công việc để trả thù cá nhân.

“Bộp”, bản vẽ thiết kế của cô bị ném ở trước mặt: “Sếp lớn nói em cầm bản vẽ lên, anh ấy muốn góp ý trực tiếp với em.”

“Đạ?!” Nên tới thì trốn cũng không được, chân lý mà: “Bây giờ sao ạ?”

“Bây giờ, đi đi!” Trần Tiên Đình nói, sau đó thấy Thành Hạ giống như mang trọng trách nặng nề bước thấp bước cao đi ra ngoài, Trần Tiên Đình toét miệng: “Tên nhóc Giang Nam Đồng này động tác nhanh thật, cũng lừa gạt đeo nhẫn lên rồi.”

Thang máy “đình” một tiếng rồi dừng lại, bên trong không một bóng người, Thành Hạ bước một bước vào, trong lòng vẫn còn thấp thỏm, không biết sao Tưởng Lập Trình lại muốn chinh cô.

Tầng cao nhất, rất nhiều phòng nhưng đáng tiếc không phòng nào có bảng hiệu, bố cục chông khủng bố không tề, nhưng sao cô biết phòng nào là phòng làm việc của Tưởng Lập Trình chứ. Thật trùng hợp, một cánh cửa mở ra, Tưởng Úy đã lâu không gặp đi ra, hai người vừa gặp mặt thấy Tưởng Úy có vẻ không vui, Thành Hạ biết nhất định là cô ấy nghe được những tin đồn nhảm kia cho là Thành Hạ âm mưu muốn “Hoành đao đoạt ái” rồi.

Mọi người tốt xấu gì cũng cùng học một trường, Thành Hạ cũng không muốn cô ấy nghi ngờ mình như vậy, vì vậy cười cười cố ý dùng tay trái giơ bản vẽ thiết kế lên: “Tớ tới...”

“Thành Hạ, cậu kết hôn rồi à?” Tự nhiên Tưởng Úy nhìn thấy chiếc nhẫn có gắn viên đá quý đó.

“Ừ, mới đính hôn thôi.” Thành Hạ cười híp mắt: “Đợi tốt nghiệp là sẽ kết hôn.” Trong nháy mắt mặt của Tưởng Úy liền ánh sáng lên.

“Hôm nào nói thầy Giang mời ăn cơm mới được.” Tưởng Úy nói.

“Ừ, nói đến còn phải cảm ơn cậu, nếu như cậu không mời tớ tới tham dự tiệc sinh nhật thì cũng sẽ không gặp được Giang Nam Đồng rồi.” Thành Hạ nói, với vàng phôi sạch, mình hoàn toàn không có hứng thú đối với Tưởng Lập Trình!!

“Cậu tới tìm Tưởng tiên sinh à? Phòng này chính là phòng làm việc của anh ấy. Đừng lo lắng, anh ấy nói thiết kế của cậu tương đối khá đấy.” Tưởng Úy nói xong còn vỗ nhẹ bả vai cô, khoan hãy nói, thật là có dáng vẻ của ‘quốc mẫu’.

Tưởng Úy dẫn cô đến trước phòng làm việc, nhẹ nhàng gõ hai cái: “Tưởng tiên sinh, Thành Hạ tới.”

Một câu đơn giản “Vào đi”, Tưởng Úy liền cô đẩy vào.

Nói như thế nào đây, Thành Hạ vẫn cho là phòng làm việc của ông chủ lớn như Tưởng Lập Trình thì bàn ghế nhất định đều là gỗ tử đàn, sàn nhà là vàng

ròng, rảnh rồi còn trang trí thêm hai bộ đồ cổ quý giá phương Tây hoặc phương Đông, ngay cả bút máy dùng để ký tên cũng là vàng ròng nam kim cương làm bằng thủ công, nhưng cảnh tượng ở trước mắt thì sao - không phải là cô đến nhằm chỗ chứ? Hay là phòng làm việc của Tưởng Lập Trình đang sửa chữa đây chỉ là nơi làm việc tạm thời? Hay là phòng làm việc đơn giản dành riêng để tiếp thực tập sinh đây?

Nét mặt kinh ngạc của cô tự nhiên rơi vào trong mắt Tưởng Lập Trình, kỳ quái sao? Phòng làm việc của anh không khí phải rất lạ lùng sao?

“Phòng làm việc hơi sơ sài, em thông cảm.” Tưởng Lập Trình nói.

“Không sơ sài, sếp quá khách khí.” Ít nhất vẫn là phòng riêng, mặc dù công ty họ không ở khu vực đất giá của thành phố S này nhưng có thể có được một căn phòng riêng ở nơi hai tấc đất một tấc vàng này cũng đáng quý cỡ nào rồi.

“Ngồi đi.” Tưởng Lập Trình nói. Thành Hạ đành ngồi xuống bên cái bàn đối diện anh, nhìn cái bàn một lượt, chất liệu so với bàn làm việc ở lầu dưới là một loại, chỉ có cái bảng tên của anh ta lớn gấp đôi không có ngăn cách mà thôi.

“Em cảm thấy thiết kế của em thế nào?” Tưởng Lập Trình hỏi, nhìn Thành Hạ nghiên cứu cái bàn của anh ta.

“Đó là hai bản vẽ em rất vừa ý.” Thành Hạ nói.

“Em rất vừa ý không có nghĩa là rất tốt.” Tưởng Lập Trình nói.

“Ý của anh là... em cho rằng... em cho rằng anh muốn em bớt nói lời khách sáo đi.” Thành Hạ nói.

“Em đúng là nghe con không sợ cọp.” Tưởng Lập Trình nói.

“Cám ơn anh khích lệ.” Thành Hạ nói, tay cầm chặt hai bản vẽ thiết kế của cô, hơi thấp đầu nhìn, suy nghĩ khi nào thì sếp lớn bắt đầu phê bình đây.

“Nếu như chỉ xem bản vẽ thiết kế đơn thuần, bản vẽ mặt bằng căn hộ, bản vẽ thiết kế tổng thể, lấy ánh sáng đầy đủ, gần như là rất hoàn mỹ.” Tưởng Lập Trình nói.

Rốt cuộc cũng vào đề tài chính rồi.

“Nhưng nhiều năm nay, kiểu thiết kế nhà ít người cũng rất hoàn thiện, mặc dù thiết kế này gần như hoàn mỹ, nhưng thật ra thiết kế như thế rất nhiều. Tùy tiện cho em chọn lựa một hướng, nếu một khi không chính Nam hoặc chính Bắc thì căn hộ này sẽ có thiếu sót, nếu căn hộ là hướng Đông Tây, thì thông gió phía Nam Bắc sẽ không tốt. Còn nữa, hai căn hộ này nhìn ra được là em muốn kết hợp, một lầu hai căn, ba căn thì thiết kế mặt bằng không thành vấn đề, nhưng nếu như một lầu bốn hoặc là một lầu sáu căn, tất nhiên là thông gió lấy sáng không được, đồng ý không?” Tưởng Lập Trình nói.

“Đồng ý, nhưng lúc Giám đốc Trần phát tài liệu cũng không ghi rõ một lầu mấy căn, em chỉ thiết kế theo qui tắc thông thường nhất.” Thành Hạ miễn cưỡng biện bạch đôi câu cho mình.

Tưởng Lập Trình cười hơi hé hàm răng trắng: “Nếu chưa nói thì có phải em cũng nên cân nhắc tình hình một chút không? Nếu như chỉ thiết kế theo qui tắc thông thường thì chọn một bản thiết kế trước đây sửa đổi một chút là được rồi, cần gì tốn công tốn sức lãng phí thời gian của bọn em, anh cần gì phải mời nhiều Kiến trúc sư như vậy chứ.”

Xong rồi, á khẩu không trả lời được. Chỉ đành phải nhờ sự che chở của cái bàn, ở dưới dùng sức vịn đầu ngón tay mình, coi như đó là Tưởng Lập Trình.

“Bọn em, ỷ vào mình học ở trường đại học danh tiếng, nói như rồng leo, ý chí thì non nớt, đã phục chưa?” Tưởng Lập Trình còn cười.

“Phục rồi ạ!” Thành Hạ nói, rồi còn thêm trạng ngữ phía sau: “Chỉ tạm thời thôi!”

“Xem ra, đề cho em phục còn không phải là chuyện đơn giản, như vậy đi, chung cư này có khoảng 40 hộ dọn đến, kiểu nhà ít người, em thiết kế đi, yêu cầu tiết kiệm diện tích mà phải là kiểu nhà hoàn mỹ, có nắm chắc không?” Tưởng Lập Trình hỏi.

Cho dù có không nắm chắc thì cô còn có thể không đồng ý sao?

“Em không dám nói hoàn toàn nắm chắc, nhưng mà em sẽ cố gắng làm hết sức, để rút ra bài học kinh nghiệm.” Thành Hạ nói.

“Ồ, học được cách để lại cho mình đường lui rồi hả? Học cũng rất nhanh đấy.” Tưởng Lập Trình nói, trên mặt vẫn là nụ cười đáng đánh đòn.

“Trên thế giới không có loại thiết kế hoàn hảo, mà chỉ có kiểu thiết kế thích hợp cho một loại người hoàn hảo nào đó, xin sếp tha thứ, không phải là em để lại đường lui, mà chỉ là lời nói thật thôi.” Thành Hạ nói xong đứng lên, hai tay nắm chặt hai bản vẽ thiết kế quên giấu tay trái ra sau lưng: “Tưởng tiên sinh, nếu không có chuyện gì khác thì em đi ra ngoài trước ạ.”

“Người này mới hai ngày không gặp mà đã kết hôn rồi sao? Không phải là tôi cũng nên nói lời chúc mừng ư?” Trong đôi mắt Tưởng Lập Trình lóe lên ý cười rồi nhanh chóng biến mất.

“Cám ơn!” Thành Hạ nói xong thì nhớ tới đưa bàn tay giấu về phía sau lưng: “Vậy em đi ra ngoài trước, Tưởng tiên sinh hẹn gặp lại.”

Ra cửa, xoay người lại đóng cửa thì thấy cái ghế của Tưởng Lập Trình di chuyển sang cửa sổ sát đất.

À đúng, quên mất, chỗ đặc biệt duy nhất phòng làm việc của sếp lớn chính là chỗ cửa sổ sát đất này.

Tưởng Ủy đang ôm tài liệu đứng ở cửa ra vào nói chuyện với người ta, thấy cô đi ra vội tiến tới: “Sao rồi?”

Thành Hạ nhún nhún vai: “Mắng xối xả.”

“Tớ cũng thường bị anh ấy mắng xối xả, từ từ sẽ tốt thôi.” Tưởng Úy an ủi cô.

“Đến cậu còn bị chửi, vậy tớ... chẳng phải là anh ấy gặp một lần mắng một lần à? Trời ơi, thực tập bao giờ mới kết thúc đây, hừ...” Thành Hạ thừa nhận, cô có chút cố ý, chỉ là, cô không muốn bởi vì người đàn ông không giải thích được mà khiến Tưởng Úy biến thành kẻ địch.

Tưởng Úy cười: “Tớ cũng vậy, mong thực tập nhanh kết thúc đi, thật sự là chuyện khổ sai.”

Thành Hạ cũng gật đầu phụ họa, trong lòng lại suy nghĩ, biết bao nhiêu cô gái đều là sinh vật nghĩ một đằng nói một nẻo, Tưởng Úy thế, thật ra thì, chính cô cũng thế, trước khi chưa có được sự đồng ý của Hải Trí cô lại vẫn chưa muốn kết thúc thực tập quá nhanh.

Chương 51

Xuống lầu, các anh em tổ chức thành nhóm tới an ủi, vừa nghe Thành Hạ nói đến thiết kế tiếp theo lập tức cũng quăng cho cô cái nhìn thương hại, như kiểu cô bị hoa ăn thịt người cuốn lấy rồi sẽ bị tiêu hóa sạch vậy.

Tan việc, Thành Hạ rút kinh nghiệm, chết sống đi theo đám đông cùng tiền cùng lùi để phòng ngừa lại có chuyện xui xẻo không tưởng tượng được xảy ra.

Ra khỏi cổng chính, thấy Giang Nam Đồng đang đợi cô lập tức yên tâm. Trên đường trở về, Thành Hạ nói Tưởng Lập Trình lại chinh cô. Ngược lại, Giang Nam Đồng rất trung lập, hỏi cô Tưởng Lập Trình nói là thật hay giả, Thành Hạ nheo mắt: “Được rồi, coi như là thật.”

Giang Nam Đồng cười: “Nếu là thật anh ấy nói không sai, nhưng có điều Cầu Cầu nhà ta tạm thời khó tiếp thu mà thôi.”

“Đồng ý, xác thực là em không có suy tính toàn diện như vậy, nhưng không đồng ý anh ấy nói em là ‘nói như rồng leo, ý chí non nớt’.” Thành Hạ nói.

“Ừ, cho nên lần này cần đưa ra phương án hoàn hảo.” Giang Nam Đồng nói.

“YES! Phải.” Thành Hạ nói, mặc dù có thể lại phải trải qua cuộc sống thiếu ngủ, nhưng cô là một người sĩ diện hão, thà thân thể bị chịu khổ chứ không chịu da mặt nóng lên.

“Có Tập san mới nhất đây, có muốn lấy về đọc không?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Muốn!” Thành Hạ thỏa mãn thở dài: “Xem ra người này ngồi thư viện thật sự là quá tốt.”

Ăn cơm xong, cùng Giang Nam Đồng đến phòng làm việc của anh lấy tạp chí, Thành Hạ giật nảy mình, cả một tường sách, Giang Nam Đồng soạt soạt

soạt rút ra mấy quyển: “Xem trước mấy cuốn này, ngày mai chúng ta về nhà tìm thêm mấy cuốn nữa.”

“Tiếng Anh à?” Đây ít nhiều cũng ảnh hưởng đến tốc độ đọc sách của cô...

“Còn có tiếng Đức, có lẽ em đọc không hiểu, anh sẽ phiên dịch những chỗ quan trọng cho em.” Giang Nam Đồng nói.

“Tốt thì tốt, nhưng như vậy coi như nhờ người làm giúp ư?” Thành Hạ hơi lưỡng lự.

“Ha ha, đồ ngốc, đây sao lại coi là nhờ người làm giúp chứ, nếu thực sự làm giùm thì đã giúp em làm bản vẽ thiết kế rồi, đây chính là đưa cho em rất nhiều tài liệu, để em chọn thứ có ích mà thôi.” Giang Nam Đồng xoa tóc cô.

“Đúng ha, nói vậy em mới yên tâm.” Thành Hạ lục lại tủ sách, không cẩn thận liếc thấy toàn thuật ngữ chuyên ngành chỉ có rất ít hình ảnh mà thôi, toàn xương là xương không có một chút thịt, chớ cũng chẳng thích gặm, để sách xuống bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng mở túi xách lật đi lật lại sau đó lấy ra một cái hộp nhỏ: “Qua đây, đưa tay cho em.”

Giang Nam Đồng chìa tay đến trước mặt cô, ngón tay thon dài, ngón giữa tay phải có vết chai, vừa nhìn đã biết là cầm bút viết nhiều.

“Tín vật đính ước sao?” Giang Nam Đồng cười.

“Hừ, cái gì mà tín vật đính ước, bằng chứng bán đứng mình. Giang Nam Đồng tiên sinh, trước tiên em nói cho anh biết, chiếc nhẫn này dùng vật liệu đặc biệt chế tạo ra, nếu đeo vào thì sau này ngoại trừ Thành Hạ ra thì anh sẽ hết duyên đối với tất cả phụ nữ, hiểu không?” Thành Hạ hỏi.

Giang Nam Đồng gật đầu: “Oa, chế tạo từ vật liệu quý hiếm gì vậy? Thật là thần kỳ.”

“Đừng nói sang chuyện khác, hãy nghe em nói trước, thật ra thì có nghe hay không cũng không có quan hệ gì lớn, anh chỉ có một lựa chọn.” Thành Hạ nói xong đeo nhẫn vào ngón áp út của anh: “Không cho tháo ra, trừ khi em thay chiếc mới cho anh.”

“Thành Hạ.” Giang Nam Đồng nâng mặt của cô lên.

“Làm gì thế? Có ý kiến gì thì anh đi khiếu nại đi!” Thành Hạ nói, đáng ghét, có thể đừng tới gần như vậy không, cô còn chưa học bơi nữa, cũng không thể tập nín thở trên mặt đất chứ.

“Thành Hạ, sao em câu hôn lại ngang ngược như vậy.” Gương mặt tuấn tú lại phóng to, chỉ tiếc là chưa đạt được mục đích, bởi vì xuất hiện một chiêu phòng thủ.

Tay Thành Hạ dính vào miệng anh: “Dừng lại! Kiên trúc sư Thành rất bận, tự anh chơi một lát đi.”

Ôm lấy sách chạy mất, để Giang Nam Đồng lại ở dưới đèn ngắm nghĩa kỹ càng ngón áp út tay phải của mình, suy nghĩ, thì ra là tay của đàn ông cũng cần một chút trang sức mới càng đẹp mắt hơn.

Thật ra thì, nếu là loại tạp chí kiến trúc tiếng Trung thì Thành Hạ có thể giải quyết rất nhanh, nhưng loại tiếng Anh này thì cô vừa đọc là sẽ buồn ngủ, nhưng lại lo lắng trong lòng nên chỉ có thể cố gắng mà đọc, Lâm Lâm lại gần nhìn một chút, nói cô thật sự là quá tự làm khổ mình rồi, tự làm khổ đến gần nửa đêm cuối cùng cũng đọc xong, nằm ở trên giường còn giống như con bò già nhai lại suy nghĩ kỹ càng.

Đi làm, Thành Hạ lại khôi phục trạng thái như lúc Trần Tiên Đình để cho cô xem tài liệu, hai mắt chỉ nhìn thấy bản vẽ thiết kế và tài liệu nghiên cứu, còn đối với thế giới bên ngoài thì phản ứng trở nên chậm lụt.

Tan việc, Giang Nam Đồng lại tới đón cô, lấy cớ là cô hiện tại có chuyện quan trọng phải làm cần tranh thủ thời gian, trên đường cũng là lúc đọc sách tốt. Khi cô lấy lại tinh thần mới phát hiện quang cảnh xung quanh có chút quen mắt, chiếc xe màu đen đang đậu ven đường này trông cũng khá quen, người đứng gọi điện thoại bên cạnh xe trông lại càng quen, Tưởng Lập Trình, theo bản năng Thành Hạ liền dựa về phía sau.

Đậu xe rồi, Thành Hạ nhìn Giang Nam Đồng: “Nếu không, anh vào lấy cho em đi, em tới thường xuyên quá có vẻ không dè dặt ha.”

Giang Nam Đồng cười vuốt tóc trên đầu cô: “Mẹ chồng em làm thịt ba chỉ ăn ngon, cả một bàn lớn đấy.”

Thịt ba chỉ... Hôm đó là cô ăn vô ý thức, nếu không phải vì suy nghĩ thanh mai trúc mã, thì cô không thích ăn như vậy.

Hôm nay Hà Tùng không có ở đây cho nên Thành Hạ ăn cơm tối không hề lo lắng, có lẽ chính là trả lời cho câu không phải người một nhà không vào một cửa, Thành Hạ tuy là lần thứ hai tới nhưng một chút cũng không cảm thấy có gì cản trở. Mẹ Giang Nam Đồng nói sao mới có hai ngày không gặp mà cô đã gây vậy? Sau đó vẫn gấp thịt cho cô, lòng quan tâm rất rõ ràng, khi thấy chiếc nhẫn trên ngón tay Giang Nam Đồng thì cười càng vui vẻ hơn, ăn uống xong lập tức đẩy họ về phòng để “nói chuyện”.

Phòng của Giang Nam Đồng ở lầu hai, Thành Hạ lần đầu tiên vào, trong phòng đơn giản, giường, bàn ghế, tủ quần áo mà thôi, đẹp nhất là ban công nhỏ ở phía ngoài, trồng rất nhiều hoa, trông tràn trề sức sống. Giang Nam Đồng dẫn cô đến phòng sách tìm kha khá sách mang về, chính sự đã xong Giang Nam Đồng lại muốn nói lời ngon tiếng ngọt với Thành Hạ thì cô vội chạy ra ban công xem hoa, chọc cho Giang Nam Đồng đứng ở sau lưng cô than thở: “Chẳng lẽ trong mắt em, xem ra anh còn kém đóa hoa phải không?”

Thành Hạ vẫn chưa trả lời đã nghe câu thang gỗ “lộp cộp” vang lên, người tới hoặc là gấp gấp hoặc là kích động, còn gọi “Nam Đồng” nữa.

Vì vậy, Giang Nam Đồng tro mắt nhìn Thành Hạ nhanh như chớp đứng lên ôm chặt eo của mình, vừa đứng lúc, cửa “cạch” một tiếng bị mở ra: “Nam Đồng, em thấy xe của anh, anh về khi nào vậy...” Lời chưa nói hết đã nhìn thấy hai người đứng ở ban công ôm nhau đành nuốt vào: “Ah, cô Thành tới.”

“A, chị... chào chị, chị Hà.” Cánh tay Thành Hạ đang ôm eo của Giang Nam Đồng không tự chủ liền nhéo hai cái, sau đó lại nhanh như điện giật buông ra, cúi đầu, hai tay chồng lên nhau ở phía trước, cố ý đặt tay trái ở trên tay phải. Trong lòng còn suy nghĩ, vào phòng của đàn ông đã kết hôn mà không cần gõ cửa sao? Dầu sao hôm nay Giang Nam Đồng mặc quần áo, nếu như ngày nào đó không mặc gì... Cô nam quả nữ thiếu nam thiếu nữ vậy... Thật hối hận, vừa rồi sao lại chỉ nhéo hai cái thôi.

Hà Tùng có vẻ không được tự nhiên, cười: “Chị không biết em cũng tới, thật ngại... Chị đi ra ngoài trước.”

Cửa đã đóng lại. Thành Hạ vẫn nhìn cánh cửa một hồi lâu mà không lên tiếng.

“Ai ui, ai ui!” Giang Nam Đồng tay xoa chỗ bị nhéo, giá bộ đáng thương.

“Đau quá hả? Thật xin lỗi, ra tay mạnh.” Thành Hạ cười híp mắt, kéo anh đến bên giường ngồi xuống: “Đau chỗ nào vậy? Qua đây, em dùng thủ pháp xoa bóp đặc biệt của Thành gia xoa bóp cho anh!”

Thân thể Giang Nam Đồng hơi nghiêng qua, Thành Hạ xoa hồi lâu anh đều nói không đúng chỗ, sau đó nghĩ kế cho Thành Hạ: “Mới vừa rồi không phải em vừa ôm eo của anh sao, em ôm một lần nữa, chỗ hai tay giao nhau chính là chỗ cần xoa bóp.”

Nhưng vì sao là như thế này đây?

Thành Hạ mặt nóng lên, nhìn Giang Nam Đồng, chỉ ôm eo một cái mà thôi tại sao lại phải xoa chứ?

“Giang Nam Đồng, anh giờ trò lừa bịp!” Thành Hạ nói. Kiểu tư thế này cũng quá mờ ám đi?

“Ừ. Có ý kiến sao? Có ý kiến cũng không cho nói, dù sao thì em cũng không có lựa chọn.” Mặt của Giang Nam Đồng từ từ lại gần để ở bên tai cô: “Cầu Cầu, em ghen!”

“Hừ, lãnh thổ không thể xâm phạm! Nếu xâm phạm ranh giới của em, cho dù kẻ đó xa cỡ nào cũng giết.” Thành Hạ nói, ghen thì sao chứ? Chẳng lẽ cô không nên ghen sao?

“Vậy em cần phải chăm lo việc nước, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.” Giang Nam Đồng cười rất vui vẻ.

“Rất vui à?” Thành Hạ híp mắt.

“Tạm được.” Giang Nam Đồng nói, người trì độn như cô vậy thì cần phải có người kích thích một cái mới được, chỉ có điều hiệu quả thật sự là lớn hơn dự tính của anh, nhẫn cưới gia truyền cô cũng đã đeo lên rồi... Thế này, cho dù có người muốn thì cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với người phụ nữ đã kết hôn chứ?

Bởi vì thể hiện là rất vui nên Giang Nam Đồng lại bị Thành Hạ néo hai cái nữa.

Đội hai người ôm sách đi ra, anh trai của Giang Nam Đồng thuận tiện hỏi anh có quay về không? Giang Nam Đồng nói: “Ở trường còn nhiều việc, còn phải giúp Hạ Hạ đọc tài liệu, tới đây sẽ không về, Chủ nhật đi, em với Hạ Hạ sẽ về ăn cơm.”

Thành Hạ đứng ở bên cạnh anh, liếc trộm Hà Tùng một cái, quả nhiên sắc mặt không tốt, hơi có vẻ buồn bã, xin lỗi bà chị nha, thứ khác thì có thể nhường, nhưng Giang Nam Đồng thì em đây sẽ không nhường đâu.

Chương 52

Bởi vì những tập san mới nhất này, Thành Hạ lại luyện công đến đêm khuya, sáng sớm hôm sau Lâm Lâm chế nhạo cô, nói cô nói mớ cũng nói tiếng Anh.

Buổi sáng còn đang cố gắng, Trần Tiên Đình không có nhân tính không thấy hiện tại cô đang đối mặt với áp lực mà còn tùy tiện bằng một cuộc điện thoại liền đuổi cô đến Viện Thiết kế lấy bản vẽ.

Vừa bước một bước vào Viện Thiết kế thấy xe của Tưởng Lập Trình, Thành Hạ thiếu chút nữa làm con thạch sùng dán lên tường bò đi, không biết sao lại xui như vậy chứ? Vì vậy Thành Hạ lấy dáng vẻ “Lén lén lút lút” chạy vào phòng thiết kế lấy bản vẽ đi ra ngoài. Nhưng cái gọi là người tính không bằng trời định, đang lúc cô dùng dáng vẻ như lúc vào để ra cửa thì bị gọi lại, là Trần Tiên Đình, vỗ ngực một cái, cũng may, vô cùng may mắn, đây tối thiểu là một ông chủ ăn thịt người còn nhân xương ra.

“Lên xe, đi Thành Thế.” Trần Tiên Đình nói.

“Em á? Em cũng đi sao?” Thành Hạ chỉ chỉ mũi mình.

“Đừng có mà đắc ý, chỉ đi theo ghi chép mà thôi.” Trần Tiên Đình nói.

“Vâng.” Được rồi, người mới có thể được đi nghe một chút cũng không tồi. Nhưng nhìn trái nhìn phải, chiếc xe nhãn hiệu chú báo PUMA đâu?

“Nhìn cái gì? Lên xe đi, còn để tôi mở cửa xe cho em à?” Trần Tiên Đình kêu lên.

Tại sao cô liếc mắt một cái lại không chú ý đến Trần ‘ma quỷ’ đã an vị vào trong chiếc xe kinh khủng đó? Còn là chỗ ngồi kế bên tài xế... Chẳng lẽ? Có lẽ, chỉ là tài xế lái xe... thôi.

Có phải cô cũng không có lựa chọn khác hay không, thôi, coi như trải nghiệm một chút xe sang trọng đi, hơn hai tỉ đấy.

Thật ra thì, cô đứng vị trí này lên xe từ bên trái thì tốt hơn, vì lý do an toàn Thành Hạ còn đi hơn hai bước mới mở cửa xe ngồi ở phía sau Trần Tiên Đình, sau đó giương mắt quét một vòng, tài xế là Tưởng Lập Trình, một chút hi vọng cũng tan thành mây khói.

“Chào Tưởng tiên sinh ạ!” Thành Hạ chào hỏi, xe sang trọng thật là thoải mái, nếu là tài xế đổi thành Giang Nam Đồng thì tốt, cô có thể leo qua bờ lại cảm nhận một chút.

Lái xe thật nhanh, Tưởng Lập Trình không nói lời nào, Thành Hạ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Thành Hạ, tôi nên phê bình em.” Bỗng Trần Tiên Đình nói.

Thành Hạ vội quay đầu lại: “Tại sao ạ?” Gần đây cô không làm gì chuyện sai...

“Em bắt kính lão! Người xưa nói rằng, một ngày là thầy suốt đời là cha, em kết hôn không nói với tôi một tiếng thì cũng bỏ đi, nhưng có phải là hai vợ chồng em cũng nên mời tôi ăn bữa cơm không!” Trần Tiên Đình nói.

“Vâng.” Thành Hạ nói.

“Tâm không phục ư, tôi ngược đãi em hả?” Trần Tiên Đình nói.

“Ah, không, không có, tuyệt đối không có!” Thành Hạ nói, ông anh thiếu ngược đãi em sao!

Trong gương chiếu hậu, hình như cô thấy Tưởng Lập Trình nở nụ cười.

Đến Thành Thế cũng không có ai tiếp đón, Thành Hạ đi theo bên cạnh Trần Tiên Đình liếc trộm Tưởng Lập Trình, một ông chủ lớn như vậy tới không có đội danh dự không có thảm đỏ còn chưa tính, tối thiểu cũng nên có một người đón tiếp chứ?

Nhưng không có! Chẳng lẽ là làm người quá thất bại! Đúng, nhất định rồi, lại nói, Thành Thế giàu có, xa xỉ như vậy có lẽ không để ông chủ lớn Tưởng đây vào mắt.

Đi thẳng tới lầu 39, cửa thang máy vừa mở chỉ thấy mỗi chàng trai trẻ tuổi mọi lần đón tiếp đứng ở đằng kia, thấy Thành Hạ anh ta còn có chút kỳ quái, nhưng cũng lập tức chào hỏi: “Giám đốc Trần, Thành Hạ.” Không để ý tí nào đến người ra thang máy sau cùng là Tưởng Lập Trình, Thành Hạ không khỏi quay đầu lại liếc một cái, không thể nào? Người mới của Thành Thế, nhân phẩm kém đến nỗi có thể dẫm nát quả táo thương rồi, đúng lúc Tưởng Lập Trình cũng

nhìn cô, vì vậy tầm mắt đụng nhau trên không trung trong một giây đồng hồ, lúc Thành Hạ bại hoàn toàn thì chấm dứt, nhưng quay đầu lại Thành Hạ lại tiếp tục oán thâm: ngay đến người mới người ta còn không để ý tới ông anh, ông anh nhìn tôi có ích gì...

Thật ra thì, Tưởng Lập Trình không phải tròng cô, người ta chỉ là hời hợt nhìn cô một cái, thậm chí người ta còn nở ra một nụ cười nho nhỏ.

Chàng trai trẻ dẫn bọn họ vẫn đi về phía trước, ở trước cửa một phòng hội nghị trong suốt lớn một “Bạch cốt tinh” đang chờ, nhìn thấy Trần Tiên Đình cô ấy cười cười, nhìn thấy Thành Hạ cô ấy ngân người sau đó nói một câu: “Ah, ông Trần, con gái ông à, thật xinh đẹp nha!” Giọng điệu có chút chanh chua, giống như cô ta là bà vợ cả còn Thành Hạ là con gái riêng vậy.

Trần Tiên Đình cười cười: “Cô bé da mặt mỏng, đừng...”

“Cám ơn dì khen ngợi, dì à, dì cũng rất đẹp.” Thành Hạ nói, sau đó rất hài lòng thấy bạch cốt tinh lập tức thu lại nụ cười.

Thật ra thì cô là một người cực kỳ hòa nhã, nhưng cũng không có nghĩa là để người tùy ý vò tròn vè đẹp, xem ti vi cũng biết “Cha nuôi con gái nuôi” chẳng có gì hay để đáng đùa giỡn cả.

“Cô bé này, gọi cái gì mà dì vậy, bây giờ thường chỉ gọi là ‘chị gái’ thôi.” Trần Tiên Đình nói: “Được rồi, chuyện đó nói sau, phải họp rồi.” Kéo theo Thành Hạ từ bên cạnh bạch cốt tinh đi, Thành Hạ cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo.

Nhìn một vòng, không thấy Tưởng Lập Trình, chẳng lẽ lạc rồi ư?

Đang suy nghĩ thì thấy Tưởng Lập Trình cùng một người đàn ông giầy Tây đi vào, nhìn khá quen, chợt nhớ tới đó là “Dạ thiếu gia” gì đó, địa vị công tác thế nào? Nhưng so sếp Tưởng thì trẻ tuổi hơn.

Nếu nói là hội nghị, thì chính là người của Trung tâm thiết kế Hải Trí nghe, nhân viên thay mặt Bộ phận Kinh doanh của Thành Thế đưa ra ý kiến ‘đề xuất phương án kinh doanh’, thật ra thì cũng chẳng qua chính là chút thủ đoạn thường dùng, truyền thông quảng cáo cùng với ngày quy định ưu đãi các loại, mặc dù trong đầu Thành Hạ buồn bực như thế nhưng vẫn phải cố gắng làm ghi chép, chỉ sợ khi về Tưởng Lập Trình lại tìm cô thì phiền toái.

Nghe như vậy thật không có ý nghĩa, cô thà bị đi về đọc bản vẽ xem tài liệu còn hơn. Thật vất vả mới kết thúc, Thành Hạ đứng dậy chờ chỉ thị của sếp thì chỉ nghe một nhân viên kinh doanh của Thành Thế bên cạnh nhỏ giọng nói: “Sao Hòa đụng Trái Đất rồi, loại cuộc họp này mà hai ông chủ lớn lại cũng tự mình tới.”

Thành Hạ chất lưỡi, cô thật hay nha, lại có may mắn đồng thời thấy hai ông chủ lớn, ông chủ lớn kim quang lấp lánh đi tuốt ở đằng trước thỉnh thoảng bàn luận xôn xao. Giữa các ông chủ lớn có thể nói gì đây ta? Thao túng giá cổ

phiếu? Thu mua khu vực đất vàng? Sáp nhập Công ty Nhà nước? Dù thế nào cũng sẽ không phải là chuyện gạo của siêu thị nào rẻ hơn một xu.

“Quay về chỉnh sửa lại tài liệu rồi giao cho tôi.” Trần Tiên Đình nói, Thành Hạ lập tức đồng ý.

Thang máy tới, ba người Hải Trí bọn họ theo cấp bậc lớn nhỏ trước sau đi vào thang máy, đi vào thang máy Tưởng Lập Trình bắt đầu cười, cười đến nỗi Trần Tiên Đình và Thành Hạ đều nhìn anh ta, chẳng lẽ là Dạ thiếu gia nói giảm chút phí? Vui mừng đến nỗi cũng không nhin được sao.

“Sếp, có chuyện gì vui nói nghe một chút.” Trần Tiên Đình nói.

“Dạ khen cô ấy, nói cô ấy suy xét vấn đề lâu dài.” Tưởng Lập Trình nói: “Ngay trước mặt Dạ nói người thiết kế thang máy làm cho giống như máy rút tiền, không có cảm giác an toàn, phần tử khủng bố mà đột kích chỉ cần làm hư bảng điều khiển bên ngoài thì bên trong chết rồi.”

Hả! À?!

Mấy ông chủ lớn cũng nói huyền thuyên! Đây là cái đạo lý gì thế! Cũng chỉ là cô chưa từng thấy qua nên bực tức mà thôi, huống chi cô nói cũng là lời thật lòng, ở bên trong quả thực cô không có cảm giác an toàn.

“Đừng nói, chủ ý này nếu bán cho Xã hội đen có thể đáng không ít tiền đâu. Không tệ, Thành Hạ, em có tiềm lực, tôi coi trọng em đấy.” Trần Tiên Đình nói.

Thôi, để cho cô chết đi. Đoán chừng nói ra sẽ không có người tin chứ? Hai ông chủ lớn cộng thêm một giám đốc cười nhạo người mới là cô đây!

“Cám ơn Giám đốc Trần.” Thành Hạ cúi đầu dùng sức siết bản vẽ, thang máy rách này sao mà chậm thế.

Cũng may, ra khỏi tòa nhà Thành Thế, Tưởng Lập Trình nói có chuyện nên để họ tự thuê xe về, lúc này Thành Hạ mới buông lỏng chút. Trở về công ty, đem bản vẽ mới vừa mang về đọc kỹ hai lần rồi mới tiếp tục đọc bản vẽ sơ bộ.

Phần thiết kế này nhất định là nếu so với một phần chi phí thì hao tổn tâm lực hơn, mặc dù chưa phải là hoàn mỹ, nhưng cô muốn cho Tưởng Lập Trình không thể dễ dàng bới móc ra sai sót của cô.

Thành Hạ quyết tâm, từ chữ ký là có thể nhìn ra: Tất thắng!

Mới sửa lại chưa đầy hai tiếng, Lâm Phóng gọi điện thoại tới: “Sao rồi? Tiền xài hết rồi ư? Tiền ăn Pizza Hut cũng không có à?”

“Đều từ một dây chuyền sản xuất ra, mà suy nghĩ chênh lệch lớn như vậy sao?” Thành Hạ nghiêng đầu nghe điện thoại, còn vừa tặc tặc xóa xóa bản vẽ.

“Hạ Hạ? Em đang làm gì thế?” Giọng Lâm Phóng nghe có chút bất đắc dĩ.

“Aizz, nhắc nhở anh nha, trong chốn giang hồ không phải có Đao khách, Kiếm khách, Giang hồ khách sao? Em là Tất thắng⁽¹⁾!” Thành Hạ nói.

“Ha! Em đó nha, cứ hài hước đi, gần đây thực tập thế nào? Mệt không?” Lâm Phóng hỏi.

“Cũng may, sức khỏe của em trong giới hạn chịu đựng. Lâm Phóng, mẹ thế nào? Hôm trước, em gọi điện thoại cho mẹ hình như giọng khang khác, sao vậy? Cảm à?” Thành Hạ hỏi.

“Ừ, thay đổi thời tiết nên cảm, hôm qua truyền nước đỡ hơn nhiều rồi. Hạ Hạ, em và thầy Giang thế nào?” Lâm Phóng hỏi.

Nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay trái của mình, Thành Hạ do dự chốc lát: “À, có chút tiến triển.”

“Chút là bao nhiêu?” Lâm Phóng hỏi, hình như trong giọng điệu có chút khẩn trương.

“Bằng chu vi một chiếc nhẫn.” Thành Hạ nói.

Lâm Phóng trầm mặc.

Thành Hạ thấp thỏm.

“Em biết ngay là mọi người sẽ tức giận, chuyện đó, em cũng không phải có ý, em nhất thời xúc động, Lâm Phóng, em không phạm sai lầm trong cuộc sống, thật, chỉ là đeo một chiếc nhẫn nho nhỏ, thật, nho nhỏ thôi.” Thành Hạ vội nói. Theo như đường kính thì coi là nho nhỏ thật.

“Hạ Hạ, em lớn rồi, rất nhiều chuyện tự mình có thể quyết định rồi.” Lâm Phóng nói một câu như vậy.

“Áy, anh không mắng em à?” Thành Hạ vẫn có chút thấp thỏm.

“Con gái lớn không dùng được, quả nhiên là chân lý. Chỉ cần em cảm thấy được là được.” Lâm Phóng nói.

“Nếu không, anh cứ mắng em mấy câu đi, em nghe anh nói như vậy cần phải thận trọng.” Thành Hạ nói.

“Hôm nào nói với ba mẹ đi, đoán là họ cũng sẽ không phản đối, đã trễ thế này rồi, Hạ Hạ em nên ngủ đi, mai một chú ý ăn uống nhé.” Lâm Phóng nói.

“Thật không mắng à? Vậy cũng tốt, sau này cũng không thể mắng đấy.” Thành Hạ nói.

“Đi ngủ đi, ngoan, ngủ ngon.” Lâm Phóng cúp điện thoại trước.

Tình huống như thế hiếm có, bình thường đều là cô cúp máy trước, cho nên nhìn điện thoại Thành Hạ ngẩn người, sau đó xác định: Lâm Phóng tức giận!

Xong rồi, nghỉ hè cô về nhà sẽ bị đánh chết.

Vội vàng gửi tin nhắn giải thích, Lâm Phóng chỉ nhắn lại cho cô mấy chữ: Ngủ đi, ngủ ngon, mơ giấc mơ đẹp.

Hoàn toàn không phải là phong cách của Lâm Phóng.

Mặc kệ, trước tiên qua cửa này đã rồi sẽ từ từ giải thích với anh ấy, có lẽ chỉ là anh ấy cảm thấy đấm hôn của cô quá qua loa sơ sài đi, ai bảo anh ấy vẫn rất chu đáo kia mà, mười năm trở lại đây Lâm Phóng mới hiện hữu trong sinh hoạt của cô, nên cô có cảm giác Lâm Phóng càng giống như một người cha, chăm sóc cô chu đáo, ngàn dặm xa xôi cũng gọi điện thoại nhắc nhở cô chuyện ăn, uống, ngủ nghỉ các loại.

Ghi chú:

1. Trong tiếng Trung: Pizza Hut đồng âm với Tất thắng, nên Lâm Phóng hiểu sai ý của Thành Hạ.